

БРОЈ 1 • 15-16. ФЕБРУАР 2012.

ПЛАМЕНКО

ШКОЛСКА ОЛИМПИЈАДА - БУДУЋНОСТ И НАДА

ШКОЛСКА ОЛИМПИЈАДА - БУДУЋНОСТ И НАДА!

Република Србија
МИНИСТАРСТВО
ОМЛАДИНЕ
И СПОРТА

**СПОРТСКИ
Журнал**

Идеја олимпизма никад не умире

Милорад Мацић, први председник Савеза за школски спорт

► СЕЋАЊА

Једну школску годину не чине само писмени и контролни задаци, не своди се она само на усмено одговарање или поправљање оцена, на доживљаје са екскурзија и бројне ђачке смицалице. Школска екипа није потпуна са вуковцима, нити су највећи успеси ђака петице из математике, српског, физике, хемије... Све је то битан део ђачке године, али она је до краја употпуњена тек са активностима у школском спорту. Најбољи могући начин да се два полугодишта заокруже је са медаљама и пехарима које су пионири и пионирке, омладинци и омладинке поносно освојили за своју школу и који ће заувек остати у њеним витринама.

Међу главним и одговорним за бројне дечје осмехе и радост, за то што су многи спортски асови баш на школским теренима одлучили да грабе ка врху, је и Милорад Мацић, први председник ОСИШОС-а, данашњег Савеза за школски спорт и олимпијско васпитање Србије.

– Прича о школском спорту датира из 1970. године. Све је почело са смотром физичке културе школске омладине. Та манифестација није имала такмичарски карактер и односила се на ученике основних и средњих школа. Трајала је један дан – присећа се Мацић.

Сваки почетак је тежак. Изузетак нису биле ни уводне године школског спорта. Много препрека.

– У стручним институцијама, попут Завода за физичку културу, идеја се даље развијала. Намера је била да се смотра претвори у Игре са такмичарским смислом и да имају континуитет. Творац целе те приче је Славко Радовановић из Завода и одмах је прихваћена идеја да се она прошири на читаву републику.

Постављен је врло јасан, дугорочан циљ. Стратегија за достизање била је комплексна, али смислена.

– Желели смо да се створи систем школског спорта који би представљао најмасовнију базу и то не само за физичку културу, у оном најширем смислу. Намера је била да се ђаци баве спортом, да учествују у спортским такмичењима, да буду културни. Да се развије смисао за општу културу – напомиње Мацић.

Сваки даљи корак у развоју примарне идеје био је попут решавања једначине са више непознатих.

– Од предшколске установе основни смисао младих је такмичење. Та чињеница нас је подстакла на много

тога. Осмислити организацију, створити материјалну базу, едуковати стручни кадар. Било је пуно питања. Како материјалне разлике помирити на територији целе Србије? Како уједначити услове, односно пружити минимум услова да идеја заживи? Како мотивисати човека који има само клупу и писаљку? Желели смо да заживи систем и ван развијених средина.

Не провлачи се случајно реч „олимпизам“ кроз целу ову причу око школског спорта.

– Основно језгро је била школа, мислили смо и о вртићу, али у том тренутку то је био превелики залог. Основна школа је најпреча. Час физичког васпитања код учитеља је био попут игре. Наш основни циљ је да из те игре пратимо, евидентирамо децу која исказују

посебну способност за одређену врсту спорта. Требало је развити систем у којем ће учитељ бити оспособљен да учичи, прати децу и таленат. А даље су клубови и спортски савези. Тако би се искристалисала маса младих који могу да представљају земљу и да буду на врху света, а то у овом смислу значи учесници Олимпијских игара – наглашава Мацић.

Дуг је пут од идеје до реализације. Милорад Мацић каже да то „путовање“ и даље траје.

– Не треба бити прескроман, али исто тако треба рећи и да се нису све наде испуниле. Било је успона и падова. Резултати, међутим, нису изостали. Сећам се школских Олимпијских игара у Зрењанину, где је регистровано сјајет талената у свим спортовима. Наишао је и период када је мало тога могло да се чује о школском спорту. Мислио сам да је идеја замрла. Онда сам, случајно, срео дојучерашњег генералног секретара Савеза, данашњег саветника, Слободана Чичановића који ми је рекао: „Има наде“. Схватио сам тада да идеја још живи – са сетом каже Мацић.

Дневник Савеза за школски спорт и олимпијско васпитање Србије данас је изузетно обиман. У њему су трагови стотине такмичења, на хиљаде и хиљаде учесника, безброј лепих успомена.

– Урезано ми је сећање на прве школске Олимпијске игре. Радост деце због постигнутог гола, због победе. То весеље које се ширило из дворана на улице, у цео град који је био домаћин такмичења. Присутствовали смо рађању пријатељстава, симпатија... Ти моменти су непроцењиви – закључио је Мацић.

ПИОНИР ВЕЛИКОГ ПОСЛА: Милорад Мацић

Председници савеза

- 1970 – 1976:**
Милорад Мацић
- 1976 – 1979:**
Мирослав Михајловић
- 1979 – 1981:**
Миломир Минић
- 1981 – 1983:**
Драган Илић
- 1983 – 1985:**
Милан Обућина
- 1985 – 1987:**
Горан Гнус
- 1987 – 1988:**
Драган Крстић
- 1988 – 1989:**
Слободан Унковић
- 1989 – 1997:**
Душко Тодоровић
- 1997 – 2002:**
Александар Растовић
- 2002 – 2005:**
др Борис Стајковац
- 2005 – :**
 Жељко Танасковић

Србија је земља шампиона

У школску инфраструктуру уложено више од 563 милиона

Два, од три, приоритета Стратегије развоја спорта су спорт деце и омладине и врхунски спорт. Такмичења млађих узрастних категорија представљају један од начина да се ови приоритети заједно развијају. У 2011. години преваходно смо се оријентисали на суштинско и систематско уређење школског спорта кроз реализацију различитих активности – доношење Закона о спорту, финансирање пројеката из области спорта деце и омладине, спровођење Акционог плана, али и увођење надзора над стручним радом.

Министарство омладине и спорта је, поред системског решења спорта деце и младих кроз пројектовање и израду Стратегије развоја спорта, створило и услове за стратешко финансирање програма из ове области. У последње четири године у школску инфраструктуру уложено је више од 563.000.000 динара. Кроз реализацију и пројектовање транспарентних конкурса настојимо да подстакнемо цивилни сектор на иницијативу и реализацију локалних и националних пројеката, између осталог и у овој области.

Циљ програмских активности везаних за развој спорта деце и омладине, које реализујемо и преко свог партнера Савеза за школски спорт и олимпијско образовање, је укључивање и подстицање најшире популације свих узрастних категорија дечака и девојчица за бављење спортом, који има незамењиву улогу у развоју школске деце. Кроз спорт не развија само тело, већ и ум и воља, а деца од малена развијају такмичарски и тимски дух, уче се фер плеју, да губе и побеђују, уче се одговорности и дисциплини. Такође, систематским улагањем и подстицањем спорта деце и омладине негујемо перспективне спортске таленте, чиме дугорочно утичемо на унапређење врхунског спорта.

На школским државним првенствима у 2011. години учествовало је преко 3500 ученика и ученица основних и средњих школа широм Србије, што говори о све већем препознавању важности школских такмичења. Зато Министарство омладине и спорта свесрдно подржава све спортске активности које својим карактером суштински повезују два приоритета Стратегије развоја спорта – спорт деце и омладине и врхунски спорт. Стално унапређивање рада у области физичког васпитања је од изузетног значаја, поготово када је у питању рад са децом од првог до трећег разреда основне школе, која су најмање захваћена системом школских спортских такмичења.

Србија је земља шампиона, земља која је изродила многе спортске асове. Србија има Ђоковића, Чавића, Зорану Аруновић, своје рукометаше, ва-

терполисте, одбојкаше и одбојкашице, шампионе у борилачким спортовима, атлетици...У сваком крају Србије, био он развијен или неразвијен, рађају се такви таленти, али оно што је још важније је да деца у сваком крају Србије без обзира на таленат морају да имају могућности да се баве спортом. Спорт за децу не сме да буде привилегија, него потреба коју друштво мора испунити. Поносимо се што се школски спорт, након година стагнације враћа на заслужено место и поново добија изузетно важну улогу у друштву.

Снежана Самарџић Марковић
Министар омладине и спорта
у Влади Републике Србије

► УВОДНА РЕЧ

Деца у спорту за јачу Србију

Председник Савеза за школски спорт Србије Жељко Танасковић најављује још боље дане за такмичења у школама

► ИНТЕРВЈУ

Игре у Сремској Митровици

У Сремској Митровици све ће бити организовано као «велике» Игре. – Очекујемо негде око 5.000 учесника, а у то рачунам не само ученике већ и професоре и судије. Програм укључује све оно по чему су Игре познате, а то је паљење бакље, ношење пламена, свечана церемонија отварања, као и културно-уметнички програм, додела медаља, затварање... Није заборављено ни Олимпијско село у коме ће се одвијати бројни едукативни садржаји.

Зачетници „скупштинског“ дочека

Генерација одбојкаша која је освојила медаљу на играма у Атланти била је међу првима којој је приређен дочек испред Градске скупштине: – Драго ми је да смо ми зачетници и да се и данас још увек наши спортисти дочекују на исти начин. Ми смо ипак феномен у свету.

Жељко Танасковић се већ други мандат налази се на челу Савеза за школски спорт Србије. Организација која под својом капом држи такмичења у којима учествују 174 школе постоји још од 1970. године. Прошле је чак поставила и нови рекорд.

– Кроз наш систем такмичења прошло је 4.000 ђака. За још више учесника највише дугујемо Министарству омладине и спорта, под чијим смо сада окриљем. Ниво организације је подигнут у односу на претходне сезоне и ту су нам, великим личним залагањем, много помогли и министар Снежана Самарџић-Марковић и њен помоћник Драган Атанасов – рекао је, на почетку разговора, председник школског спорта Србије Жељко Танасковић.

Поред финансијске подршке Министарство је обезбедило и логистику.

– Имали смо велику помоћ у припреми такмичења а директно и министарка и њен тим су се ангажовали на сваком кораку. Такође, морам да споменем да смо ми и раније имали добру организацију, али сада је коначно све то пратила и промоција. Велике промене су се догодиле пошто је наш спорт препознат у Закону о спорту. Постали смо приоритет.

Меша се школски спорт са часовима физичког? – То је истина. Ми се не бавимо часовима физичког васпитања већ организујемо школска такмичења. Наш циљ је да окупимо што више деце и да и онима који немају реалне могућности да се баве спортом дамо шансу да учествују. Велику улогу у организацији имају координатори који су спона између нас и наставника, односно такмичара.

Такмичења се одржавају на нивоу школе, општине, регије и републике:

– Координатори су укључени у организацију од самог школског нивоа. Под нашим окриљем су такмичења у кошарци, рукомету, пливању, стоном-тенису, атлетици... Системом су обухваћени чак и они најмлађи ученици од првог до трећег разреда који имају своје игре. Треба видети њихове полигоне који су веома интересантни.

КОЛЕКТИВНИ ДУХ

Танасковић даље објашњава колики је значај бављења спортом за школску популацију.

– Наша улога је да код младих радимо на стварању колективног духа што је подједнако важно као и рад на њиховој координацији и стварању здравих навика. Зна се колико је спорт благородан када говоримо о развијању вештина, спретности, али и изградњи емотивне личности детета.

Такмичења се не заустављају само на нивоу државе?

– Млади спортисти путују и на светске шампионате. Имамо запажене резултате, али то није примарно.

Шта представља највећи изазов за вас?

– Као и код свих финансије представљају велики проблем. Није лако организовати сва та такмичења. У питању је много деце, треба набавити опрему, организовати пут, смештај, све то кошта. Међутим, од када је школски спорт постао један од приори-

МНОГО ОБАВЕЗА: Жељко Танасковић на радном месту

тета у нашој држави ситуација се доста поправила. На крају, школски спорт то и заслужује јер је веома битан у развоју младих.

Танасковић истиче који је мото организације.

– Желимо да усмеримо младе и нас најбоље објашњава сам мото: „Лепо је победити, још лепше играти, а најлепше је волети игру“, то је порука коју шаљемо и највећу радост ја осетим када видим осмехе на лицима деце која учествују на нашим такмичењима. Велика је ствар када неком омогућите да може да се докаже да буде са вршњацима, то је нешто што је одлична основа за даљи живот. Још једна од важних ствари је да већина деце која се такмичила и када заврши са школовањем настави да се рекреативно бави спортом.

ВЕЛИКИ ИЗАЗОВИ

Иако се такмичења одржавају и за млађе разреде најбројнија такмичарска популација у су ученици од петог до осмог разреда:

– То је период када колективни спортови добијају на квалитету. Међутим, у сваком узрасту веома је важна сарадња коју имамо са наставницима и са

професорима. Потпуно смо свесни веома тешке ситуације, али њихова помоћ је веома важна. У овом тренутку школе се боре да финансијски опстану, тако да су принуђене да изнајмљују објекте и тако се и смањују могућности да деца у школи имају додатне активности. Поготово је то немогуће за викенд када би уствари било најбоље време да се баве неким додатним активностима. Школске сале се комерцијализују што донекле можемо да разумемо, али тиме се прави и огромна штета на рачун развоја наше деце.

Пред Савезом за спортски спорт је велики изазов.

– Од 9 до 15. маја очекује нас Школска олимпијада у Сремској Митровици. Још пре годину дана смо сели, договорили се и припреме трају већ седам месеци, што довољно говори о томе колико нам је важно да све буде организовано на највишем нивоу. И подршка коју смо добили даје додатну тежину целом догађају који предстоји. Од министарке Снежане Самарцић-Марковић која је на челу организације преко Шоштара, Караџића и других великих асова нашег спорта, сви су се укључили у организацију.

ЂАЧКА БРОНЗА У ТОПОЛИ

После шест година Танасковић признаје да осећа велико задовољство што се налази на челу Савеза

НЕУМОРАН: Жељко Танасковић на једном од такмичења

за школски спорт јер га то подсећа на његове прве спортске кораке:

– У Лучанима, у Основној школи „Милан Благојевић”, у трећем разреду почела је моја спортска каријера. Прве кораке направио сам у каратеу где сам стигао до зеленог појаса. У исто играо сам и шах.

Тек у петом разреду Танасковић је почео да игра одбојку:

– На томе сам захвалан наставнику и тренеру Браниславу Поповићу. Усмерио ме је ка одбојци када је то било најважније. За координацију на почетку бављења спортом карате је био веома важан, он ми је када сам имао 9–10 година дао одличну основу, помогао да будем спретнији. Такође, моја школа је била веома добро организована када је шах у питању. Развијање можданих вијуга ми је касније много помогло у спортској каријери. Са таквом базом стигао сам до петог разреда када се правила селекција где је улога наставника била огромна. Могу да будем захвалан Поповићу што је видео где ми је место, његова је заслуга огромна што сам оволико постигао. Ко зна где бих завршио да ме није упутио ка одбојци. У том узрасту клинци

обично крену за друштвом, а онда је питање где ко заврши.

Касније је Поповић био и тренер Танасковића у Младости из Лучана:

– Јако рано сам почео да играм и за прву поставу клуба која се такмичила у Моравско-шумадијској лиги. Међутим, најдража успомена из тог периода су ми управо Школске олимпијске игре у Тополи. Тада смо освојили бронзану медаљу.

ТИМСКИ ИГРАЧ

Танасковић истиче колико му је школски спорт помогао да се развије као личност:

– Увек сам био тимски играч и тај колективни дух који је почео да се развија још од школских дана ми је помогао да касније постанем то што јесам и да организујем живот у колективу.

Шта је најважније што сте научили тада?

– Научио сам да побеђујем и да губим. У спорту је важно да научите како да се понашате у свакој ситуацији. Нормално је да свако тежи да буде најбољи, али као спортиста схватите да је једини прави пут да дате све од себе и да уживате у такмичењу. Нас управо то надигравање разликује од других. Поред физичке активности гради се карактер и психа која је главна база за здраво стање у будућности. Поред талента за успех сваког спортисте психа има веома велику улогу.

Жељко Танасковић је део генерације која је 1995. вратила одбојку у врх:

– Од те године почео је нови живот наше одбојке и драго ми је да сам био део те приче и златне генерације која је поставила основу тадашњег успеха. Све је почело освајањем бронзане медаље на Европском првенству у Атини. Вратили смо се на велика врата али није у том тренутку једино то било важно. Многи се сећају тог периода који је био изузетно тежак за наш народ. Ми смо од 1995. почели да освајамо медаље које су много значиле нашим људима. Колико им значи осетили смо када су нас препознавали на улици прилазили нам и честитали.

ПРВО ОЛИМПИЈСКО ОДЛИЧЈЕ

Танасковић је био и капитен тима који је освојио прву одбојкашку олимпијску медаљу. Било је то у Атланти 1996. године када је освојена бронза:

– То је ставило одбојку у нове оквире и висине. Лично, осећај који спортиста има када се нађе на победничком постољу на ОИ је нешто што не може речима да се опише. Тај ниво среће и задовољства може само да се доживи.

Где лежи успех данашње одбојке која је непрекидно у врху од 1995?

– Наша генерација је добро одрадила посао када смо резултатима успели да анимирамо младе да их привучемо одбојци. За таленат не треба да бринемо. У Србији се појављују све бољи и бољи играчи, а резултати говоре о високом нивоу организације и великом квалитету који је концентрисан на овако малом простору.

На срећу, иако није остао у одбојци Танасковић није напустио спорт.

– Слободан Чичановић ме је позвао као бившег врхунског спортисту да будем на челу Савеза. Радо сам се одазвао јер сам управо у школском спорту и почео каријеру.

М. НИКОЛИЋ

Жал за одбојком

Иако је био врхунски играч Танасковић није остао у одбојкашким водама на крају спортске каријере:

– Као и када почнете да се бавите спортом и за онај период када престанете потребно је да постоји неко ко ће да вас усмери.

Нажалост мени је та друга страна недостајала када сам напуштао одбојку.

Почео сам да се бавим приватним послом и у овом тренутку жао ми је што нисам остао у врхунском спорту. Изузетно мало представника моје генерације је остало у спортским форумима што није добро. Много тога смо могли да пружимо на основу нашег квалитета и искуства. Међутим, живот је такав дешавају се разне ствари, једноставно неможете да контролишете све аспекте. Каријера крене у сасвим другачијем правцу.

Почетак у Крагујевцу

Прве Школске олимпијске игре одржане су пре 32 године

▶ ИСТОРИЈА ШОИ

Време је за девете ОИ

У свету школског спорта до сада је прошло осам олимпијских циклуса.

- 1980 - Крагујевац
- 1984 - Крушевац
- 1988 - Београд
- 1992 - Аранђеловац
- 1996 - Ниш одређен за домаћина али нису одражане
- 2000 - Зрењанин
- 2004 – Зајечар
- 2008 – Ниш
- Овогодишње Олимпијске спортске игре ученика Републике Србије одржаће се од 9. до 15. маја у Сремској Митровици

На хиљаде учесника

На школским олимпијским играма такмичи се око 4.000 ученика и ученица, о њима брине 500 наставника и професора. Ту су и 200 службених лица и судија и исто толико волонтера.

Олимпијске и спортске вредности треба усвајати од малих ногу, јер у најранијем узрасту је битно да се схвати суштина оне чувене изреке „Важно је учествовати, а не победити“. Школа је идеално место за савлађивање првих лекција о олимпијском духу и његовом значају.

Довољно је изговорити „Савез за школски спорт и олимпијско васпитање Србије“ и одмах је јасна идеја, циљ и тежња ове организације. У уводним годинама свог постојања да би истакли повезаност са олимпијским покретом у тадашњи назив (Спортске игре школске омладине Србије) додата је реч „Олимпијске“ - ОСИШОС.

Систем школских такмичења у Србији почео је са три одвојена система: ужа Србија - Спортске игре школске омладине Србије, Војводина - Спортска олимпијада школске омладине Војводине, Косово - Спортске игре школске омладине Косова. Од 1992. године на иницијативу тадашњег Министарства омладине и спорта републике Србије, такмичења су обједињена у јединствен систем под називом «Олимпијске спортске игре ученика Републике Србије».

Од самог почетка организовања ових такмичења на свим нивоима (школа, општина, округ, Покрајина, Република) водило се рачуна о основним Олимпијским начелима. Прво и основно смо већ нагласили. Школарици се уче и томе колико је битан фер-плеј, неговање и развијање пријатељства, те међусобног поштовања и толеранције, без обзир на веру, националност, или пол.

У коликој мери су све те вредности и усвојене најбоље сведоче Олимпијске игре ученика Србије. Највећа смотра школског спорта чека своје девето „издање“, а све је почело 1980. године у Крагујевцу. Тада је први пут један град сабрао све школске

спортове и добио прилику и част да буде домаћин Олимпијских игара. Баш као и праве, велике Игре, и ове наше школске подразумевају масовност по питању и броја учесника, али и организације. Велика одговорност је на организаторима. У то се после Крагујевца уверио и Крушевац, затим су: Београд, Аранђеловац, Зрењанин, Зајечар и Ниш. Ускоро ће и Сремска Митровица (Игре почињу 9. маја 2012).

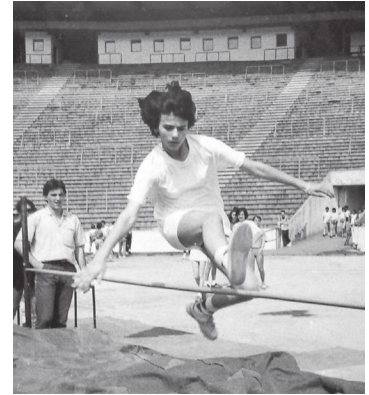
Много је питања која треба решити. Од смештаја и исхране хиљаде ученика, преко безбедности учесника... Домаћин Игара пуно пружа такмичарима, али и добија. Мало је рећи да су школске Игре и идеална прилика за промоцију града.

Заправо мало је суштинских разлика између првих Олимпијских игара и школских. Дочек бакље и церемонија паљења пламена су, наравно, неизоставни. Бакља по обичају „обиђе“ све округе и без обзира на место у које сврати и увек је дочекује на стотине клинаца и олимпијаца. Игре се не могу замислити без спектакуларног отварања. Та многима омиљена свечаност краси и школске Игре. А ту је и неизбежан дефиле учесника, олимпијске медаље... Ћаци се друже и надмећу седам дана, а на побед-

ничком постољу смењују се екипни и појединачни шампиони. Баш као и у професионалном спорту, олимпијско одличје је престиж и вишегодишња тежња. У свету школског спорта, Игре су уствари једно велико државно такмичење, јер у олимпијској години сва републичка првенства су на једном месту и под истим именом - Олимпијске игре ученика Србије.

Школске Игре представљају заједничку акцију Министарства омладине и спорта, Министарства просвете и науке, струковних и гранских Савеза и Савеза за школски спорт и олимпијско васпитање Србије.

Традиција дуга четири деценије

Систем школских такмичења на овим просторима датира још од 1970. године

Дуг пут је Савез за школски спорт и олимпијско васпитање Србије прешао у минулих 40 година. Толико дуг да се одржана такмичења данас броје у хиљадама, а домаћини државних првенства у стотинама. Савез све ово време корача само напред и упорно у тој захтевној игри савлађује и осваја ниво по ниво.

Систем школских такмичења уведен је још далеке 1969/70 школске године, као резултат иницијативе Југословенског олимпијског комитета, Југословенског савеза организација за физичку културу и Савеза друштава педагога за физичку културу Југославије. Овај истакнути трио је у априлу 1968. године позвао све школе и школска друштва за физичку културу у свим републикама тадашње Југославије да организују такмичења под називом "Мале олимпијске игре".

Бројни су циљеви који су подстакли ову својеврсну акцију. Између осталих, снажна жеља да се пружи подстицај за развој масовног спорта међу школском омладином, да се шири хумана идеја у спорту, која би инспирисана Олимпијским играма требала да везује и зближава младе. Постојала је јасна намера да створе услове који ће младима пружити могућности да развију своје стваралачке потенцијале у спорту и да се тако на најприроднији начин афирмишу олимпијске наде.

Идеја је заживела. Савез друштава педагога

физичке културе, СОФК и Републичка заједница образовања Србије покренули су 1970. године спортска такмичења ученика основних и средњих школа под називом "Спортске игре школске омладине Србије" (СИШОС), тако да су у школској 1970/71. години организована такмичења у рукомету и атлетици у четири степена (школска, општинска, регионална и републичка). Већ следеће школске 1971/72. године финална републичка такмичења организована су у пет спортова. Прикључили су се кошарка, одбојка и фудбал.

Идеја је расла. Тако је у јуну 1975. године 14 друштвено-политичких, спортских и стручних организација и других републичких институција потписало је Друштвени договор о финансирању игара. На основу тога конституисан је Републички одбор, који је у сарадњи са спортским савезима удружених у СОФК Србије, усвојио нов четворогодишњи програм. Овим програмом број такмичарских дисциплина се увећао за још седам спортова (скијање, пливање, гимнастика, ритмичко-спортска гимнастика, стрељаштво, бициклизам и стони тенис), тако да је такмичарски програм имао 12 спортова! У баш толико спортова се и данас такмиче школарци Србије, који већ годинама, деценијама усвајају исте оне вредности због којих је пре више од 40 година и заживела прича звана – школски спорт.

Пет „степеника“

Систем такмичења предвиђа пет степена: школско (међудодељенско), општинско, међуопштинско (окружно), међуокружно (регионално) и републичко. Такмичења организује Савез за школски спорт Србије који је пуноправни члан Спортског савеза Србије. Организација овако велике активности у области спорта базира се у највећој мери на огромном ентузијазму, пре свега професора физичког васпитања по школама који своје слободно време проводе са децом припремајући их за такмичења. Поред професора велику помоћ пружају и аматерски спортски радници, који раде по општинским и окружним Савезима, односно одборима за школски спорт.

ШКОЛСКИ СПОРТ У БРОЈКАМА

8	Одржаних школских Олимпијских игара
26	Округа у којима се такмичења одржавају
40	Година постојања Савеза
84	Општине домаћина такмичења
1.663	Одржаних државних првенстава
5.000	Учесника на завршном такмичењу
350.000	Ученика у једној школској години

НАГРАДЕ, ПРИЗНАЊА

Савез ОСИШОС је добио више значајних признања: Плакету и признање Републичког одбора физичке културе (1977), Повељу Југословенског олимпијског комитета (1980), Признање Југословенског завода за физичку културу и медицину спорта (1981), Мајску награду СОФК Србије (1985), Признање и златну значку Атлетског савеза Србије, Признање Стрелачког савеза Србије, Мајска награда Спортског савеза Србије - генерални секретар Слободан Чичановић (2009).

Желим **два злата** на Играма

Никола Маринковић, кадетски првак државе у стоном тенису

► ЗВЕЗДЕ ШОИ

Браћа Маринковић без преца

За крај општинског првенства у Шапцу често се сервира права спортска посланица. Браћа Маринковић, Милош и Никола, један насупрот другог, у мечу за прво место. Даље иде Никола. Старији је, а Милошево време тек долази. Са друге стране, њих двојица чине и окосницу екипе школе "Вук Караџић".

Без обзира на степен школског такмичења у стоном тенису, Никола Маринковић (13) из Шапца увек се држи истог сценарија. Појави се на првенству, победи првог противника, другог, па трећег... И на крају тријумфује. Скоро увек је најбољи у појединачној конкуренцији, а неретко слави и са екипом своје школе "Вук Караџић".

– Стално сам на неком такмичењу, клупском или школском... Такмичио сам се по целој Србији, а обишао сам и скоро читаву Европу. Био сам на турнирима у Француској, Немачкој, Хрватској... У Румунији сам био други. Изгубио сам у финалу од Украјинца – каже Никола.

Стони тенис га је освојио пре него што је кренуо у школу. Била је то љубав на први поглед.

– Имао сам шест година када сам почео да тренирам. Тата ме је повео на један његов тренинг и мени се све то око стоног тениса одмах свидело. Уживао сам у учењу првих "корака", савлађивању технике. Прво сам тренирао у својој гаражи, а онда смо отворили клуб у Шапцу и све је постало знатно лакше – истиче Маринковић.

Његови резултати нису производ случајности, већ упорности и преданог рада.

– Тренирам у Партизану, а подразумева се да сваки дан проведем за столом по шест сати. Дајем се максимално и верујем да се труд увек исплати. Кадтад. Пресрећан сам што у Партизану могу да радим са Александром Каракашевићем, првотимцима и репрезентативцима Србије. Од њих све упијам – напомиње Маринковић.

Са великим оптимизмом и нескривеним амбицијама Никола гледа на будућност.

– Имам пуно жеља. Волео бих да једног дана одем у Немачку и да успешно играм у тамошњој лиги. Очекујем пуно и од школских Олимпијских игара. Оне су централни догађај у овој години. Надам се првом месту у појединачној конкуренцији, а верујем да ћу и са екипом школе освојити медаљу. Видећемо да ли ће тако и бити... - завршио је Маринковић.

Један домаћин, 12 спортова,

У СУСРЕТ IX ОЛИМПИЈСКИМ СПОРТСКИМ ИГРАМА УЧЕНИКА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ - СРЕМСКА МИТРОВИЦА 2012 (ОД 9. ДО 15. МАЈА)

Време је за нове авантуре! Једна велика савским сигурно предстоји ученицима Србије у овој школској 2011/12. години. Та авантура се не јавља тако често, али може да се очекује на сваке четири године. Одбројавање може да почне.

Све је ближи мај 2012. када ће у Сремској Митровици почети школске Олимпијске игре. Са

великим нестрпљењем ишчекује се у многим школама. На ђацима је да вредно раде до 9. маја, за када је заказано Свечано отварање Игара, а велики посао је и пред организаторима који ће се постарати да све протекне у најбољем реду на бројним теренима и борилиштима. Њима ће током тих седам олимпијских

дана продефиловати око 4.000 ђака који ће се надметати у 12 спортова. На „менију“ школских олимпијских игара биће: одбојка, рукомет, мали фудбал, стрељаштво, кошарка, стони тенис, атлетика, гимнастика, пливање и мале олимпијске игре. Кајак и џудо биће у улози промо спортова. Организатори увели-

ко раде на припреми терена за све те спортске дисциплине, као и на смештају на хиљаде основца и средњошколаца Србије (у седам објеката касарне „Бошко Палковљевић Пинки“).

Домаћин Сремска Митровица неће бити једини град у којем ће се ђаци борити за одличја. Део олимпијског колача добили су и други градови, те ће тако Рума бити за џудо, Инђија

Циљамо прво место

Сања Мандић, кадетска репрезентативка Србије у кошарци

Списак учесника школских Олимпијских игара из дана у дан све је дужи. Али, далеко је од закључења. Много је оних који тек треба да обезбеде место у Сремској Митровици. Конкретне кораке ка том циљу почела је да прави женска кошаркашка екипа Спортске гимназије. Овај тим може да се похвали са сјајном екипом, коју предводи кадетска репрезентативка Србије Сања Мандић.

– Кошарку сам почела да тренирам у осмој години у клубу Ас Бакет. После тога сам била у Раднички Нови Београд, а већ четврту сезону сам у „Радивој Кораћ“ где играм на позицији плејмејкера и бека – каже Сања.

У мору играчака које је Сања Мандић имала као мала, велика наранџаста лопта се посебно издвјала.

– Кошарку волим од малих ногу. Прва и најомиљенија играчка ми је била кошаркашка лопта. На првом тренингу сам била опуштена, трема није постојала, јер сам већ знала неке ствари који смо тек требали да научимо и савладамо – прича талентована кошаркашица.

Док је била основка није имала прилику да искуси чари школског спорта. Међутим, како се усписала у Спортску гимназију одмах је прикључена тиму, са којим је кренула у поход ка врху.

– Спортска гимназија има одличну екипу, која је састављена од другарица из других клубова. Сви се добро познајемо. Циљ нам је да ове године будемо први у држави, што значи да победимо у Сремској Митровици на школским олимпијским играма и да тако настави-

мо традицију Спортске гимназије, која је већ годинама уназад првак Србије – амбициозна је Сања.

Без обзира на то да ли игра за репрезентацију, клуб или школу, ову сјајну кошаркашицу увек гура иста жеља.

– Учешћа за школу, за Спортску гимназију су слични као и остали. Нема великих разлика. Кад изађем на терен увек имам само један циљ, а то је, наравно, победа - напомиње Сања Мандић.

За њу је већ чула Европа, њено име је познато у домаћим кошаркашким круговима. Нема сумње – Сања је на добром путу да израсте у врху играчицу.

– У блиској будућности себе видим у неком од најјачих клубова и наравно у сениорској репрезентацији. Надам се да ће ми се те жеље остварити – истиче Мандићева.

Најбољи стрелац ЕП у Италији

На Европском првенству за играчице до 16 година које је у августу прошле године одржано у Италији Сања Мандић проглашена је за најбољег стрелца првенства. Млада кошаркашица ЖКК Радивој Кораћ на девет утакмица на шампионату постигла је 204 поена, просечно 22,7. Сања Мандић је поред завидне ефикасности, на сваком мечу у просеку имала четири асистенције и седам ухваћених лопти.

хиљаде ученика на сцени

за стрелаштво, а Шид за стони тенис. Београдски Ташмајдан угостити најбоље пливаче, док ће се такмичење у малом фудбалу у конкуренцији пионирки одржати у Кући фудбала, у Старој Пазови. За клинце и клинцезе резервисана је и градска плажа у Сремској Митровици, а Хала Пинки у граду домаћина биће база многих спортова, баш као и неколико школских сала. Свечано отварање је неизоставан део олимпијских игара. На Алтетском стадиону у Сремској Митровици представиће се све школе учеснице, уз забаван

програм који ће остати тајна до самог отварања и најважнији детаљ – олимпијску бакљу.

Важи неколико неписаних правила: „Сваке одржане игре јединствен су подухват“, „Сваки такмичар власник је незаборавног доживљаја“, „Свако учешће у организацији невероватно је искуство“. Сремска Митровица је спремна. А ко ће се после ње упустити у олимпијску авантуру? Све одговоре добићемо у мају. Домаћин наредних, Игара преузеће заставу на свечаном затварању у Сремској Митровици.

Када сан постане **јава**

Гимназијалке из Смедеревске Паланке браниће боје Србије у Вараждину на школском светском првенству у рукомету

▶ **НАЈБОЉИ**

Представљати Србију на Светском првенству није привилегија коју уживају само професионални спортисти. Боје наше земље на планетарној смотри редовно бране и најбоље школске екипе. Ове сезоне Вараждин је био једна од две тачке којима су средњошколке, генерација рођена 1995. и 1996. године упорно тежиле. Најуспешније биле су девојке из Паланачке гимназије. У свом граду – Смедеревској Паланци, у конкуренцији седам екипа, тријумфовале су убедљиво и избориле место на Светском првенству у Хрватској од 14. до 22. априла.

– Прелеп је осећај тријумфовати на државном Првенству и то у свом граду. Све мечеве смо одиграле веома мотивисано, свесне да је у игри одлазак на Светско првенство. То је заиста велика част. Сањале смо о том успеху. Идемо сад даље. Морамо вредно да радимо и спремне да дочекамо све изазове који ће бити стављени пред нас у Вараждину – напоменула је голман Паланачке гимназије Маријана Карић.

О великом тријумфу на домаћем терену са усхићењем говоре и њене саиграчице.

– Као и све екипе које су учествовале на државном Првенству и ми смо циљале одлазак на велико такмичење. Знале смо да до неће бити лако оствариво, али веровале смо у сопствени квалитет и та вера нас је довела до тријумфа – сматра Мила Бебић, рукометашица школског државног првака.

Не желе државне првакиње да пред Светско првенство обећавају „куле и градове“, јер не знају шта могу да очекују од конкуренције која ће бити у виду 24 школске екипе.

– Најбоље смо у Србији, али видећемо где нам је место у свету. Ми ћемо се максимално трудити, али не познајемо противнике, не знамо где би то могло да нас одведе – рекла је Марија Савић, рукометашица Паланачке гимназије.

На своје ученице веома је поносна професорка Нада Миличић.

– Девојке су играле изванредно и биле најбоље на свим нивоима, од општинског такмичења до државног. Ово је сјајна генерација, која је остварила изузетан успех за нашу школу. Пред њима је лепа будућност, у то сам сигурна. Надам се да ћемо у

Вараждину успешно представити Србију, Смедеревску Паланку и нашу школу – истакла је Нада Миличић, професорка физичког васпитања.

Успех девојка из Паланачке гимназије није изненађење. Оне су годинама на окупу. И као основке постизале су сјајне резултате, за шта је свакако заслужна и Светлана Тања Стојановић, њихова тадашња наставница, која их и данас тренира у рукометном клубу „Младост“. Њено рукометно знање биће од великог значаја овој екипи на Светском првенству. Припреме за Вараждин су увелико почеле. Први кораци направљени су крајем године у Ивањици, где је уз професорку Наду Миличић била и Тања Стојановић.

– У Ивањици смо имали одличне услове за рад. Хвала Министарству омладине и спорта и Савезу за школски спорт и олимпијско васпитање који је девојке наградио овим припремама. Девојкама је видно пријао одлазак у Ивањицу и верујем да ће екипа бити потпуно спремна за Вараждин – рекла је Светлана Стојановић.

Шампиони

Паланачка гимназија:
Софија Милићевић,
Мила Бебић, Анђела
Милошевић, Соња
Матејић, Александра
Милошевић, Марија
Савић, Марјана
Карић, Невена
Дидић, Тијана Минић,
Кристина Палић.
Професор Нада
Миличић

Шампиони

Гимназија „Жарко Зрењанин“ Врбас:
Јања Војводић, Ђорђе Недовић, Марко Класан, Александар Стојановић, Бранко Видовић, Марко Јуракић, Глигорије Вујанић, Алекса Кљаић, Дејан Радојчић, Петар Јуришић, Марко Витас, Стефан Симовић. Професор Петар Ераковић

Срећа прати храбре

Ученици гимназије „Жарко Зрењанин“ из Врбаса представљаће нашу земљу на школској планетарној смотри у Хрватској

Како је звонце у септембру означило почетак школске године, тако су и школске рукометне екипе (састављене од ученика прве и друге године) почеле да праве стратегију одласка на Светско првенство у Вараждин. Један, други, па трећи корак...коначан је требало начинити у Врању на државном првенству. Карте за Хрватску су резервисане управо на југу Србије и могле су да гласе само на име једне школе. После много неизвесних мечева, ту привилегију су заслужили рукометаши гимназије „Жарко Зрењанин“ из Врбаса. Они су добили част да ван граница наше земље представљају српски школски спорт.

– Није било лако освојити државно првенство. Финале против „ГСП“ из Београда је било, благо речено, неизвесно. Морали смо да уложимо и последњи атом снаге. Имали смо и среће. Надам се да ће она бити уз нас и у Вараждину – рекао је Дејан Радојчић, рукометаш гимназије „Жарко Зрењанин“.

Најбоља екипа у Србији у свом тиму има и најбољег голмана и играча. Ђорђе Недовић и Јања Војводић су неизоставан део екипе спремне за велика дела.

– У Врању нам је припала велика част. На светском првенству представљаћемо Србију, Врбас, гимназију. Потрудимо се да будемо најбољи могући представници – истиче Јања Војводић, играч државног првака.

Сви у екипи су свесни успеха, али и одговорности

која им је припала оног тренутка када је златна медаља засијала на њиховим грудима.

– Победа у свима нама буди снажне емоције. Конкуренија је била изузетна и сва срећа да смо ми тријумфовали – каже Ђорђе Недовић, голман шампиона Србије.

После свега што су урадили, професор Петар Ераковић момцима је могао да каже само „Свака част!“.

– Дошли смо у Врање да узмемо медаљу. Али тај циљ су имале и све остале екипе. Није било лако и баш због тога је и победа била слађа. Дечаци су били упорни, као екипа компактни и то се исплатило. Идемо на Светско првенство. Веома сам поносан на овај тим – рекао је Петар Ераковић, професор физичког у гимназији „Жарко Зрењанин“.

Гимназијалци из Врбаса су, баш као и ученице Паланачке гимназије, одрадили припреме за Светско првенство, које су биле награда Министарства омладине и спорта и Савеза за школски спорт и олимпијско васпитање. Професор Ераковић је напоменуо да је изузетно захвалан што је екипа у Ивањици добила прилику да седам дана буде на окупу и вредно ради за мисију- учешће на великом такмичењу.

– Припреме су пријале екипи. Видећемо који су крајњи домети нашег тима. Не знамо колико су квалитетни ривали. У њихове моћи уверићемо се тек у априлу, када у Вараждину почне шампионат света – истакао је Ераковић.

Заслужен пут у Француску

На првенству у Нишу ученици Техничке школе из Обреновца освојили прво место и пласман на Светско првенство у Тулону

▶ НАЈБОЉИ

Шампиони

Техничка школа Обреновац: Алекса Величковић, Немања Јелић, Марко Јанковић, Иван Живановић, Дарко Симић, Марко Трифуновић, Мирослав Лазић, Бојан Матић, Дејан Јовановић, Александар Којић, Професор Братислав Мићаловић.

Ученици и одбојкаши Техничке школе из Обреновца представљаће српски школски спорт на Светском првенству у Тулону.

До француског Тулона се крајем 2011. године стизало искључиво преко Ниша. Заобилазнице нису биле отворене. Пут је био исцрпан, а успешно су га прешли ученици Техничке школе из Обреновца. Они су на државном првенству (за генерације рођене 1995. и 1996.), у конкуренцији девет екипа, показали да играју најбољу одбојку у Србији и да заслужују да земљу европских шампиона представљају на Светском првенству у Француској.

– Имамо велику част и обавезу да у Тулону представимо државу и школу. Тежак задатак је пред нама, неће бити лако. У сваком случају, ми ћемо у Француску отпутовати са жељом да постигнемо што је могуће бољи резултат и пласман – рекао је Мирослав Лазић, ученик и одбојкаш Техничке школе из Обреновца.

На државном првенству у Нишу брзо је до изражаја дошао квалитет ученика техничке школе. Сјајн блок, добар пријем. Све у свему, показали су да су права екипа. Нису случајно баш они избацили фаворизовану Спортску гимназију.

– Нашу екипу краси јака жеља за победом. Никада не одустајемо и никада се не предајемо – напоменуо је Немања Јелић.

Друг из екипе Марко Трифуновић је додао:

– Сложна смо екипа и то је наше најјаче оружје. То што нису упознати са квалитетом ривала са којима ће одмерити снаге у Тулону, не спречава момке из Обреновца да се надају врхунском резултату.

– Сјајан је осећај бити државни првак. Сада је на нама да се докажемо и покажемо у Француској. Ми ћемо сигурно дати све од себе, а видећемо за који пласман ће то бити довољно – каже члан шампионске екипе Дејан Јовановић.

У сваком поену увек учествује и професор Братислав Мићаловић. Попут диригента без којега обреновачки “оркестар” сигурно не би звучао баш толико добро.

– Свим силама ћемо се потрудити да у Француској “одбранимо” државу, град и школу. Освајањем првенства већ смо остварили велики успех. Али нећемо се на томе зауставити. Ово је сјајна екипа и верујем да ће се у то уверити и наши противници на Светском првенству – напоменуо је Братислав Мићаловић.

На јануарским припремама у Ивањици, захваљујући Министарству омладине и спорта и Савезу за школски спорт и олимпијско васпитање, државни прваци су заједно провели недељу дана. Била је то идеална прилика да Мићаловић и његова екипа развију победничку стратегију за Француску.

Са вером у нове победе

На Светском првенству у Тулону боје Србије браниће одбојкашице београдске Спортске гимназије

Спортску гимназију у Београду похађају најбоље одбојкашице у Србији. Девојке рођене 1995. и 1996. године у то су увериле све на Државном првенству у Чачку, где су у конкуренцији девет школских екипа понеле звање најбољих. Освајање титуле донело је Београђанкама дуплу радост - без премца су у земљи и као такве путују на Светско првенство у француски Тулон.

- Морам да признам да смо очекивале златну медаљу. Када смо победиле Аранђеловац, знале смо да нам је пут до титуле првака скоро потпуно отворен. Најбоље смо у Србији и сада треба да се што боље покажемо у свету. Не знам са каквим екипама ћемо се суочити, али знам да ћемо у сваком случају дати све од себе - рекла је Александра Ђорђевић, одбојкашица Спортске гимназије.

Иако самоуверене, ове девојке нису баш тако ла-

то обећавам - напоменула је Сенка Радаковић.

Велики труд је требало уложити како би се прескочили бројни „степеници“ у школском спорту.

- Оствариле смо велики успех.

Труд нам се исплатило. То не значи да ћемо се сада зауставити. Идемо даље - рекла је Анђела Јовановић, одбојкашица Спортске гимназије.

Професор физичког васпитања Андреј Станојевић каже да није било лако саставити ову школску екипу, јер све девојке иначе имају обавезе у матичним тимовима.

- Екипа је селектирана из четири београдска клуба. Хвала им на разумевању, јер у супротном девојке, с обзиром на обавезе, не би могле да учествују на државном првенству.

Шампиони

Спортска гимназија Београд: Александра Ђорђевић, Ивана Ивановић, Сенка Радаковић, Анђела Јовановић, Љубица Поповић, Марија Милић, Милица Брковић, Марија Поповић, Сара Паровић, Сара Ђапа, Ана Стојачић. Професор Андреј Станојевић.

ко дошле до првог места у Србији. Финални дан у Чачку био је неизвесан и напет. Спортска гимназија је последњи меч дана чак и изгубила, али освојила је сет, који је био довољан за злато. И тако упркос поразу оствариле су пласман на Светско првенство на којем ће наступити под именом Србија. Мада, не би било незаслужено да се у тој улози наша и гимназија из Лазаревца, па и из Чачка, које су такмичење завршиле на другом, односно трећем месту.

-Без обзира на степен такмичења увек се надамо најбољем. Такво размишљање нас је довело до титуле првака и верујем да ће нам донети добро и у Француској. Ми ћемо тежити што бољем резултату,

Професор Станојевић добро зна како изгледа једно школско Светско првенство и шта тамо све може да очекује српског представника.

- Као екипа потрудићемо се да се представимо што боље. Више од тога не можемо да обећамо јер не знамо ко су нам противници. Досад сам био на три светска првенства и знам да су све екипе учеснице увек добро спремне. Сећам се да је Кина имала и тренера, лекара, масера... А Спортска гимназија има само мене - каже уз осмех Андреј Станојевић.

Ова екипа се нада новим великим победама. Прилику да их оствари имаће од 2. до 10. јуна, када ће се у Тулону одржати Светско школско првенство.

Пингићари у **петој** брзини

Млади стонотенисери после показаног високог квалитета у квалификационим такмичењима спремни за финалне Игре

Завршена су такмичења у свим окрузима када је стони тенис у питању. Науспешнији су се пласирали за завршну представу у Сремској Митровици. Велики број учесника показатељ је завидног интересовања који постоји за овај спорт.

Своје знање су представили и таленти активни у клубовима широм Србије. Сигурно је да ће стонотениско такмичење на Школским играма бити једно од најквалитетнијих.

► РЕЗУЛТАТИ

БОРСКИ ОКРУГ

Категорија: основне школе - ученици: „Бранко Радичевић“ из Неготина. **Састав екипе:** 1 Милан Милошевић VII-3, 2 Владан Буквић VII-3, 3 Никола Цојић VII-3. **Појединац:** 1 Милан Милошевић VII-3 ОШ „Бранко Радичевић“ Неготин. **Категорија: основне школе - ученице:** „Вук Караџић“ из Неготина. **Састав екипе:** 1 Вања Станковић VIII-2, 2 Вања Станојловић VIII-3, 3 Оливера Бодановић VIII-3. **Појединац:** 1 Вања Станковић VIII-2 ОШ „Вук Караџић“ Неготин. **Категорија: средње школе - ученици:** „Економско - трговинска“ из Бора. **Састав екипе:** 1 Никола Цолић II-3, 2 Милош Босијоковић III-3, 3 Мирко Симић. **Појединац:** 1 Никола Цолић II-3 Економско - трговинска Бор. **Категорија: средње школе - ученице:** Техничка школа из Мајданпека. **Састав екипе:** 1 Бојана Илић М33, 2 Драгана Сурдуловић ЕК 11, 3 Ивана Бобојевић Е 11. **Појединац:** 1 Марија Јосифовић I -1 Техничка школа Неготин

КОЛУБАРСКИ ОКРУГ

Категорија: основне школе - ученици: Миле Дубљевић из Лајковца. **Састав екипе:** 1 Предраг Гроздановић 8. разред, 2 Ђорђе Бојичић 8. разред. Вођа екипе Иван Пејин. **Појединац:** 1 Предраг Гроздановић 8. разред о.ш. Миле Дубљевић Лајковац. **Категорија: основне школе - ученице:** Прва основа школа из Ваљева. **Састав екипе:** 1 Ана Грачанин 7. разред, 2 Доротеја Ђекић 6. разред, 3 Маша Срећковић 5. Разред. Вођа екипе, Александар Остојић. **Појединац:** 1 Ана Грачанин 7. разред Прва основна школа Ваљево, **Категорија: средње школе - ученици:** Техничка школа из Ваљева. **Састав екипе:** 1 Милош Бојанић 2. разред, 2 Жељко Крстић 2. Разред. Вођа екипе Горан Живановић. **Појединац:** 1 Живојин Јовановић Пољопривредна школа Ваљево, **Категорија: средње школе - ученице:** Економска школа из Ваљева. **Састав екипе:** 1 Марија Алексић 4. разред, 2 Катарина Филиповић 1. разред. Вођа екипе Милош Јокановић. **Појединац:** 1 Невена Малешевић 3. разред Ваљевска Гимназија Ваљево

ШКОЛСКА ОЛИМПИЈАДА

будућност и нада

Лидијин пламен

На последњим Играма приказан до сада највећи квалитет

► СЕЋАЊЕ НА НИШ 2008.

На хиљаде ђака, на стотине професора

На Олимпијским играма у Нишу одржана су такмичења у 13 спортова, у чак 87 категорија. Одиграно је преко 500 појединачних и екипних мечева. На Играма су учествовали представници из 322 основне и 198 средње школе (4.321 ученик) са 809 професора. Правду на теренима делило је око 200 судија, а такмичарску организацију је оградило око 300 волонтере.

Док бројимо дане до почетка школских Олимпијских Игара у Сремској Митровици, можемо још једном да се подсетимо 2008. и свега онога што је током седам дана Ниш пружио ђацима из Србије. Ове Игре су биле најбоље према мишљењу многих спортских радника и то у сваком погледу. Када се то зна, не чуди то што се о њима и даље прича...

Мало је рећи да се Ниш показао као изузетан домаћин. Сетимо се само импресивног свечаног дочека бакље, отварања на стадиону „Чаир“, којем је присуствовало око 3000 гледалаца. Ова сећања ће тешко да изгледе, нарочито у случају спортиста који су посредно или непосредно били део тих Игара.

Репрезентативка Србије у стрељаштву Лидија Михајловић добро зна како изгледају праве, али и ове школске Олимпијске игре. Она је у Нишу била носилац бакље и то искуство у њој и даље буди велике емоције, ништа мање од оних које је осетила као део олимпијског тима Србије на Играма у Пекингу.

- Било је величанствено. Док сам палила бакљу осећала се као на оним великим Олимпијским играма. Имала сам чак и трему. Била сам почаствована и узбуђена, срећна и због себе и града Ниша. Увек ћу памтити те тренутке – каже Лидија Михајловић.

Није случајно баш она одабрана да упали олимпијски пламен. Веза између школског спорта и Лидије Михајловић је јака и нераскидива.

- Школски спорт ми је веома значајно у каријери. Почела сам у школској секцији, па сам потом преко клуба и репрезентације стигла до броја један у свету – напомиње Лидија.

“Краљица спортова” нас је увела у бројна такмичења. После незабораваног отварања уследили су и први мечеви у одбојци, кошарци, рукомету, малом фудбалу. На Олимпијским играма у Нишу свакодневно смо присуствовали новим школским рекордима и из дана у дан смо добијали нове школске олимпијске шампионе. Како то обично и бива у свим спортовима на Олимпијским играма, неизвесност и узбуђење није изостајало, а нарочито је до изржаја долазило у одлучујућим, финалним борбама. Тако је било у свим спортовима, без изузетка. Ове осме Олимпијске спортске игре ученика Србије последњег дана на програму су имале такмичења најмлађих и најслађих школских олимпијца. Наравно, реч је о Малим олимпијским играма. Ученици нижих разреда основних школа имали су прилику да покажу да су управо они спортска будућност Србије, а многи од њих добили су прва олимпијска одличја.

У Нишу је заставу Игара преузела Сремска Митровица и нема сумње да ће ове године управо из овог града стићи још много лепих слика насмејане деце, ученика који толико уживају у свим видовима школског такмичења.

